

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 10 -05- 2006	
Číslo: 309/106	Vyřizuje: JUD. VONCA
Přílohy:	

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Bc. Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce **Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 10, Štěrboholská 1404/104, zast. Mgr. Jiřím Slavičkem, advokátem, se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 11/449, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, za účasti 1) **VLTAVA – LABE – PRESS, a.s.**, se sídlem v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. 8/5, zast. JUDr. Pavlem Fráňou, advokátem, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 49, 2) **MAFRA a.s.**, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 988, 3) **RINGIER ČR a.s.**, se sídlem v Praze 3, Domažlická 11, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, 4) **Československý sport, s.r.o.**, se sídlem v Praze 3, Orlická 9, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, 5) **ATROSAT, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 10 – Uhřetěves, Přátelství 986, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.8.2003, č.j. R 19/2003 **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.4.2003, č.j. S238/02-OK-2222/03-ORP **se zrušuje.**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,- Kč, jak jsou stanoveny v tomto písemném vyhotovení rozsudku, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jiřího Slavička, advokáta se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 11/449.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce má za to, že přímo rozhodnutím žalovaného ve věci samé, č.j. S 238/02-OK-2222/03-ORP ze dne 24.4.2003, doručeným žalobci dne 28.4.2003 a rozhodnutím Předsedy žalovaného, č.j. R 19/2003 ze dne 15.8.2003, doručeným žalobci dne 18.8.2003, o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ve věci samé, která byla vydána v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod č.j. S 238/02-OK, a která jsou napadána touto žalobou a jejichž zrušení se žalobce domáhá (dále jen "napadená rozhodnutí"), a též nepřímo porušením jeho práv dále uvedeným nezákonným procesním postupem žalovaného ve správním řízení předcházejícím vydání napadených rozhodnutí, byl žalobce zkrácen na svém právu na svobodné rozvíjení své soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, na svém právu na dodržování závazných pravidel hospodářské soutěže ostatními soutěžiteli a na právu na nezneužívání účasti v hospodářské soutěži ostatními soutěžiteli dle ustanovení § 41 a násl. obchodního zákoníku, které je blíže provedeno zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále též "zákon") a dále též na svých procesních právech jako účastníka správního řízení, konkrétně na právu na řádný průběh správního řízení v souladu s právními předpisy dle § 3 odst. 1 s.ř., rovné procesní zacházení dle § 4 odst. 2 s.ř. a na právu na řádné oznámení vydaných rozhodnutí dle § 51 odst. 1 s.ř., od něhož se dále odvíjí zkrácení na právu na podání oprávněného prostředku dle § 61 správního řádu.

Žalobce má přitom nad rámec výše uvedeného též za to, že byl dále uvedeným nezákonným procesním postupem žalovaného na svých právech zkrácen takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného ve věci samé, č.j. S 238/02-OK-2222/03-ORP ze dne 24.4.2003 a dále nezákonnost rozhodnutí předsedy žalovaného, č.j. R 19/2003, ze dne 15.8.2003 o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ve věci samé, která jsou napadána touto žalobou a jejichž zrušení se žalobce domáhá.

Dle žalobce vydání napadených rozhodnutí předcházelo vadný procesní postup žalovaného spočívající v procesním postupu v rozporu s právními předpisy, v nesprávném hodnocení provedených důkazů, v neoznamování vydaných správních rozhodnutí žalobci jako účastníku řízení, v nerovném procesním zacházení se žalobcem a nerovném přístupu žalobce do správního spisu a v provádění změn osob kompetentních k projednání věci a vydání rozhodnutí v rámci žalovaného. Napadená rozhodnutí jsou tak zatížena předchozím nezákonným procesním postupem a výrok napadených rozhodnutí navíc nemá oporu v provedeném dokazování, respektive z provedených důkazů vyplývají jiné právní závěry, než ty ke kterým dospěl žalovaný, a které jsou vyjádřeny v odůvodnění napadených rozhodnutí.

Dle žalobce ovšem žalovaný provedené důkazy hodnotil naprosto v rozporu s ustanovením § 34 odst. 5 s.ř. a v rozporu s obecnými zásadami správního řízení. Žalovaný totiž jednotlivé provedené důkazy vůbec nehodnotil z hlediska jejich pravdivosti a věrohodnosti a pouze se omezil na konstatování jejich obsahu. Žalobce přitom v žádném případě nenapadá samotný výsledek hodnocení důkazů provedeného žalovaným, neboť v tomto směru se uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů správním orgánem, ale napadá hodnocení důkazů jako postup správního orgánu bez ohledu na výsledek.

V případě hodnocení obsahu výslechu svědků - účastníků schůzky dne 31.7.2002 v sídle společnosti PNS (vesměs vrcholoví manažeři podezřelých vydavatelů tisku, zejména pak zúčastněných osob), se žalovaný omezil pouze na konstatování rozporu ve výpovědích svědků a už se dále nezabýval hodnocením pravdivosti a věrohodnosti jednotlivých svědků a

jejich výpovědí. Jeden z vyslechnutých svědků pan RNDr. Vladimír Junger mimo jiné vypověděl, že obsahem jednání dne 31.7.2002 uskutečněného v sídle PNS, byla domluva zástupců vydavatelů a zástupců PNS na postupu vydavatelů při vypovídání smluv žalobci jako konkurentu PNS. Všichni ostatní vyslechnutí svědci v této souvislosti - účastníci schůzky přitom základ tvrzení RNDr. Jungera popírali. Žalovaný se omezil na konstatování rozporu výpovědí a již se dále nezabýval otázkou, zda svědectví RNDr. Jungera (který byl dříve zaměstnancem zúčastněné osoby VLP a v době výslechu již pro VLP nepracoval) je stejně věrohodné jako svědectví ostatních svědků - ostatních účastníků schůzky (kteří byli v době výslechu všichni aktivně činní v rámci podezřelých vydavatelů jako vrcholoví manažeři).

Žalovaný řešil rozpor výpovědí provedením konfrontace svědků, která za daných okolností nemohla vést k jinému výsledku, a která nemohla ani přispět k hodnocení věrohodnosti provedených výpovědí, neboť na vztahu svědků k předmětu řízení se nic nezměnilo. S ohledem na výsledek konfrontace pak žalovaný pouze opětovně konstatoval rozpor výpovědí a hodnocením pravdivosti a věrohodností svědků a jejich výpovědí se vůbec nezabýval.

Dle názoru žalobce tedy z provedených důkazů a zjištěného skutkového stavu věci vyplývají naprosto odlišné právní závěry, než ke kterým dospěl žalovaný, když provedené důkazy nehodnotil v souladu se zákonem a s principy teorie práva, respektive když žalovaný provedené důkazy nehodnotil vůbec.

Dle žalobce žalovaný též na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval ustanovení § 3 odst. 1 zákona, neboť zákonným znakem zakázané dohody narušující soutěž dle tohoto ustanovení není subjektivní stránka jednání soutěžitelů. Primární účel, pohnutka, záměr či subjektivní odůvodnění zakázaného jednání nejsou relevantní. K uzavření zakázané dohody soutěžitelů plně postačuje objektivně shodné jednání soutěžitelů, které vede nebo může vést k narušení hospodářské soutěže. Žalovaný tedy v průběhu správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí ve věci samé, postupoval v rozporu s ustanoveními zákona o ochraně hospodářské soutěže, když se zabýval otázkou, z jakých důvodů ukončili podezřelí vydavatelé spolupráci se žalobcem a v těchto dle žalovaného "ospravedlnitelných" důvodech potom spatřoval oprávněnost shodného jednání podezřelých vydavatelů spočívající v tom, že s žalobcem po několikaleté spolupráci v průběhu dvou měsíců tuto spolupráci ukončili výpovědí smluv respektive odstoupením od smluv.

Nad rámec výše uvedené argumentace vztahující se k obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci samé v prvním stupni a k jeho vadám žalobce uvádí, že žalovaný se v odůvodnění tohoto rozhodnutí patřičně nevypořádal se skutečností, že v průběhu řízení byla vydána předběžná opatření, č.j. S 238/02-2510/02-0K, S 238/02-2511/02-0K, S 238/02-2512/02-0K, S 238/02-2513/02-0K ze dne 27.12.2002 (dále též "předběžná opatření"), jimiž žalovaný uložil podezřelým vydavatelům MAFRA, RINGIER, VLP a SPORT plnit žalobci dodávky denního tisku v souladu se smlouvami o distribuci tisku, a to z důvodu že s ohledem na vysoký stupeň podezření na koordinované jednání výše zmíněných vydavatelů existuje reálná hrozba vyřazení žalobce z trhu a hrozba zhoršení soutěžního prostředí, kdy volný prodej tisku se bude koncentrovat převážně u jediného významnějšího distributora (PNS). Dle odůvodnění předběžných opatření by rozhodnutí žalovaného ve věci samé v případě nevydání předběžného opatření již nemohlo zajistit základní účel správního řízení - ochranu hospodářské

soutěže.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci samé v prvním stupni též patřičně nevypořádal s námitkami žalobce vznesenými v průběhu správního řízení ohledně okolností zrušení nařízených předběžných opatření, okolností jejich neoznámení žalobci jako účastníku řízení v souladu se správním řádem, okolností protiprávního vyznačování doložek právní moci a vykonatelnosti na rozhodnutích neoznámených všem účastníkům řízení a okolností zamítnutí rozkladů žalobce proti rozhodnutím žalovaného o zrušení předběžných opatření z důvodu, že nebyla podána oprávněnou osobou.

Žalovaný tedy nepovažoval žalobce za účastníka rozhodování a rozhodnutí o předběžných opatřeních a o rozhodování a rozhodnutí o jejich zrušení, přestože považoval žalobce za účastníka správního řízení jako celku a toto postavení mu přiznal.

Žalovaný následně žalobci k jeho žádosti dne 31.3.2003 sdělil, že nad rámec svých zákonných povinností jako účastníka řízení s právem disponovat se správním spisem, poskytuje všem účastníkům řízení s výjimkou žalobce kopie protokolů z výslechu svědků. Žalobci nebudou kopie protokolů nadále poskytovány s ohledem na to, že se některé údaje z protokolů objevily v důsledku jednání žalobce v médiích.

Žalobce se k této otázce vyjádřil též ve svém vyjádření ze dne 1.4.2003 zaslaném žalovanému, když podotkl, že pro procesní postup spočívající v odpírání stejných procesních práv žalobci jako ostatním účastníkům řízení, nemá žalovaný oporu v zákoně, když navíc žalobce svým jednáním neporušuje žádné ustanovení platného právního předpisu České republiky.

Žalovaný v reakci na vyjádření ze dne 1.4.2003 žalobci dne 10.4.2003 sdělil, že i když zpočátku poskytoval kopie ze správního spisu všem účastníkům správního řízení, nadále tyto žalobci poskytovat nebude, protože to žalovanému správní řád ani jiný právní předpis neukládá a žalobce svým jednáním podstatně ztěžuje průběh šetření prováděného žalovaným. V jakém směru bylo šetření žalovaného podstatně ztěženo ve vyjádření ovšem uvedeno není.

Předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci samé v druhém stupni uvádí, že žalovaný "poskytoval službu nad rámec zákona", když účastníkům řízení pořizoval kopie ze správního spisu, neboť dle správního řádu je žalovaný povinen pouze umožnit účastníkům nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisky. Dle žalobce není ovšem možné, aby žalovaný poskytoval účastníkům řízení v rámci správního řízení služby nad rámec zákona mimo procesní formou a v případě poskytování kopií ze spisu jde čistě o provádění ustanovení správního řádu, přičemž příslušné ustanovení o právu účastníka nahlížet do spisu je vykládáno s ohledem na soudobou praxi standardně extenzivně tak, že zahrnuje i pořizování kopií. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného ve věci samé v druhém stupni přitom žalobce "zneužil" této služby poskytované nad rámec zákona žalovaným. Žalobce má za to, že zneužití práva účastníka nahlížet do správního spisu je pojmově vyloučeno.

Dle žalobce tak žalovaný porušil zásadu rovného procesního postavení všech účastníků správního řízení vyjádřenou v oblasti správního řízení ustanovením § 4 odst. 2 s.ř., když nejprve poskytoval stejný přístup do spisu a možnost pořizování kopií listin všem účastníkům správního řízení č.j. S-238/02-0K, následně ovšem počínaje protokoly z výslechu svědků ze dne 13.2.2003 přijal diskriminující opatření vůči žalobci a nadále poskytoval kopie protokolů a listin ze spisu pouze ostatním účastníkům řízení, přestože žalobce neporušil žádný právní

předpis České republiky a postupoval tak v souladu s čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny.

Procesní postavení žalobce bylo tak podstatně ztíženo a znevýhodněno oproti ostatním účastníkům správního řízení, když mu byl odepřen rovný přístup do správního spisu, čímž byla porušena zásada rovného procesního postavení účastníků řízení. Na tom nic nemění ani skutečnost, že dle stanoviska žalovaného není správní orgán podle dosavadního restriktivního výkladu správního řádu povinen účastníkům řízení kopie listin poskytovat. Žalovaný je totiž povinen zachovat rovné postavení účastníků řízení, tedy buď poskytovat kopie všem účastníkům řízení nebo žádnému a nikoliv využívat nejednoty ohledně výkladu správního řádu ve prospěch jen některých účastníků a diskriminovat tak ostatní účastníky.

Žalobce má přitom nad rámec výše uvedeného též za to, že byl výše uvedeným nezákonným procesním postupem žalovaného na svých právech zkrácen takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného ve věci samé, č.j. S 238/02-OK-2222/03-ORP ze dne 24.4.2003 a dále nezákonnost rozhodnutí předsedy žalovaného, č.j. R 19/2003, ze dne 15.8.2003 o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ve věci samé, která jsou napadána touto žalobou a jejichž zrušení se žalobce domáhá.

Dle žalobce vydání napadených rozhodnutí předcházelo vadný procesní postup žalovaného spočívající v procesním postupu v rozporu s právními předpisy v nesprávném hodnocení provedených důkazů, v neoznamování vydaných správních rozhodnutí žalobci jako účastníku řízení, v nerovném procesním zacházení se žalobcem a v nerovném přístupu žalobce do správního spisu a v provádění změn osob kompetentních k projednání věci a vydání rozhodnutí v rámci žalovaného. Napadená rozhodnutí jsou tak zatížena předchozím nezákonným procesním postupem a výrok napadených rozhodnutí navíc nemá oporu v provedeném dokazování, respektive z provedených důkazů a zjištěného skutkového stavu věci vyplývající naprosto odlišné právní závěry, než ke kterým dospěl žalovaný, a které jsou vyjádřeny v odůvodnění napadených rozhodnutí.

K námitkám žalobce týkajícím se provedení dokazování a zjišťování skutkového stavu věci, kdy se žalobce domnívá, že žalovaný provedené důkazy nehodnotil v souladu se zákonem a s principy teorie práva, respektive, že je nehodnotil vůbec, uvádí žalovaný následující:

Povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci vyplývá z ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu. Za tím účelem je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí. Ustanovením § 32 odst. 2 správního řádu deklaruje, že cit.: *„Podkladem pro rozhodnutí jsou zejména podání, návrhy a vyjádření účastníků řízení, důkazy, čestná prohlášení, jakož i skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán“*. Jako podklad pro rozhodnutí mohou tedy sloužit veškeré prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Správní orgán přitom nejen stanovuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí, ale rovněž pouze jemu přísluší jednotlivé důkazy hodnotit, a to každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

K námitkám žalobce ohledně nařízení a následného zrušení předběžných opatření č.j. S 238/02-2510/02-OK, č.j. S 238/02-2511/02-OK, č.j. S 238/02-2512/02-OK a č.j. S 238/02-2513/02-OK (strany 513 - 525 správního spisu), resp. č.j. S 238/02-311/03-ORP, č.j. S 238/02-312/03-ORP, č.j. S 238/02-313/03-ORP a č.j. S 238/02-314/03-ORP (strany 2373 - 2383 správního spisu), konstatuje žalovaný, že rozhodnutí o předběžném opatření podle ustanovení § 43 odst. 1 správního řádu je jedním z procesních rozhodnutí správního orgánu, jež může být vydáno pouze v průběhu správního řízení. Smyslem tohoto procesního rozhodnutí je zajistit v nezbytně nutném rozsahu účel správního řízení tím, že uloží účastníkovi řízení, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco strpěl. Ze samotné podstaty prozatímnosti předběžného opatření je však vyloučena možnost správního orgánu v tomto rozhodnutí deklarovat jakákoliv práva účastníků řízení, neboť by takovým postupem správního orgánu mohlo dojít k předjímání rozhodnutí ve věci samé. Relevantní skutečnost, kterou se musí správní orgán zabývat před vydáním rozhodnutí o předběžném opatření, je proto přesná specifikace ukládané povinnosti směřovaná vůči konkrétní osobě, tj. účastníkovi řízení. Jestliže by rozhodnutí o předběžném opatření ukládalo povinnost nedostatečně určitou nejen co do věcné, ale i personální stránky věci, trpělo by procesní vadou, a jako takové by bylo nepřezkoumatelné k tomu zákonem oprávněným orgánem.

Je-li rozhodnutí o předběžném opatření v daném stádiu probíhajícího správního řízení správním orgánem ukládáno a směřováno pouze vůči tomu z účastníků řízení, vůči kterému je toho s ohledem na dosavadní zjištění správního orgánu třeba, aniž by toto procesní rozhodnutí o předběžném opatření současně cokoliv deklarovalo a ukládalo vůči ostatním účastníkům správního řízení, pak také pouze tomuto účastníkovi řízení musí být rozhodnutí o předběžném opatření řádně oznámeno v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 správního řádu, neboť pouze jemu je na základě tohoto rozhodnutí ukládána určitá specifická povinnost něco vykonal, něčeho se zdržet nebo něco strpět. Je-li tomuto konkrétnímu účastníkovi řízení správní orgán povinen oznámit rozhodnutí o nařízení předběžných opatření doručením do vlastních rukou v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 správního řádu, pak také pouze tato osoba je oprávněna podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek. Shora uvedené skutečnosti jsou přitom shodně aplikovatelné jak na rozhodnutí o nařízení předběžného opatření, tak zrušení, neboť také rozhodnutí o zrušení předběžného opatření je nadáno specifickou adresností vůči tomu účastníkovi řízení, vůči kterému je daná povinnost vzhledem k pomnutí důvodů pro další existenci předběžného opatření rušena.

K námitce žalobce týkající se porušení zásady rovného procesního postavení všech účastníků správního řízení z důvodu neposkytování kopií protokolů a jiných listin ze spisu, žalovaný uvádí, že ve správním řízení č.j. S 238/02 neporušil žádnou z povinností uloženou mu správním řádem či jiným právním předpisem. Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu stanoví, že cit.: "Účastníci řízení a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisů s výjimkou protokolů o hlasování a pořizovat si z nich výpisy." Tomuto oprávnění účastníků správního řízení odpovídá povinnost žalovaného umožnit účastníkům správního řízení a jejich právním zástupcům toto právo uplatňovat. Je pravdou, že žalovaný zprvu poskytoval ve správním řízení č.j. S 238/02 nad rámec své zákonné povinnosti vyplývající z ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu kopie protokolů o výslechu svědků a jiných listin. V průběhu správního řízení však žalovaný zjistil, že v některých médiích se objevily doslovné citace dokumentů, jež jsou součástí spisu správního řízení, což podle žalovaného mohlo mít vliv na objektivitu dalšího rozhodování. Vzhledem k nezbytnosti zajistit účel správního řízení č.j. S 238/02 a zamezit jeho dalšímu ztěžování, přistoupil proto žalovaný, respektive správní orgán prvního stupně k restriktivnímu opatření a sdělil všem účastníkům správního řízení, tedy i žalobci, že kopie listin obsažených ve správním spise nebude již žádnému z účastníků řízení poskytovat (úřední záznam z jednání s účastníky správního řízení ze dne 11.2.2003: strany 2623 - 2621 správního

spisu). Později však vyšlo najevo, že inkriminované informace poskytl médiím žalobce (úřední záznam z jednání s účastníkem správního řízení ze dne 20.2.2003: strana 3014 správního spisu), a proto nebyly nadále kopie listin předávány pouze tomuto účastníku správního řízení. Poněvadž se žalobce cítil být tímto postupem ze strany žalovaného diskriminován, na tuto skutečnost žalovaného upozornil. Proto žalovaný bez zbytečného odkladu přistoupil k neposkytování dokumentů, ať se jednalo o protokoly o výsledku svědka či jiné listiny, v kopiích žádnému z účastníků správního řízení č.j. S 238/02 (sdělení Úřadu účastníkům správního řízení ze dne 4.4.2003: strana 3827 správního spisu).

Žalovaný má za to, že shora uvedený popis rozhodných skutečností nasvědčuje tomu, že z jeho strany nedošlo k porušení žádné z povinností stanovených mu správním řádem, omezil-li poskytování kopií listin, jež tvoří spisovou dokumentaci, neboť účastníkům správního řízení právní nárok k jejich vyžadování nepřísluší. Všichni účastníci řízení byli však i nadále oprávněni uplatňovat své právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy. K odlišnému přístupu správního orgánu při poskytování kopií ze správního spisu žalobci sice došlo, avšak již v průběhu správního řízení byl k námitce žalobce procesní postup napraven. Žalovaný proto námitce žalobce nepřisvědčuje a odkazuje dále na vypořádání této námítky, obsažené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (strana 7 – 8).

Dne 23.6.2003 podal žalobce u Ústavního soudu na základě článku 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky ústavní stížnost ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se žádostí o přednostní projednání věci podle ustanovení § 39 téhož zákona, a to s ohledem na zatímní povahu předběžných opatření. Žalobce se ústavní stížností domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu ze dne 27.1.2003 č.j. S 238/02-311/03-ORP, č.j. S 238/02-312/03-ORP, č.j. S 238/02-313/03-ORP, č.j. S 238/02-314/03-ORP a rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 23.4.2003 č.j. R 7/2003, č.j. R 8/2003, č.j. R 9/2003 a č.j. R 10/2003. Dále žalobce navrhl, aby rozhodnutím Ústavního soudu bylo žalovanému zakázáno pokračovat v porušování základního práva společnosti Mediaprint na soudní a jinou právní ochranu a na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tím, že žalovaný neoznámil žalobci rozhodnutí Úřadu o nařízení a zrušení předběžných opatření, a také tím, že žalovaný diskriminuje žalobce oproti ostatním účastníkům správního řízení č.j. S 238/02 při přístupu do správního spisu a neposkytuje mu kopie protokolů z výslechu svědků a jiných listin stejně jako ostatním účastníkům správního řízení.

Návrhy žalobce byly Ústavním soudem shledány v celém rozsahu nepřijatelnými a podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu byly odmítnuty (usnesení Ústavního soudu ze dne 11.12.2003 sp. zn. III. ÚS 318/03), neboť podle Ústavního soudu je za situace, kdy žalobce současně s ústavní stížností napadl rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 15.8.2003 č.j. R 19/2003, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Úřadu ze dne 24.4.2003 č.j. S 238/02-0K-2222/03-ORP, správní žalobou podle ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, zřejmé, že ústavní stížnost nesměřuje v této části proti rozhodnutí o posledním prostředku, který k ochraně tvrzeného práva žalobce uplatnil a nedosáhl tak předpokladu uvedeného v ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Pokud jde o ústavní stížnost směřující proti rozhodnutím, jimiž byla zrušena rozhodnutí o nařízení předběžných opatření, nelze podle Ústavního soudu přehlížet, že v předmětné věci bylo vydáno správní žalobou napadené konečné meritorní rozhodnutí č.j. R 19/2003, jehož právní mocí by tato rozhodnutí o nařízení předběžných opatření, jestliže by k tomuto právnímu následku nedošlo již na základě

shora citovaných rozhodnutí, pozbyla účinnosti (ustanovení § 43 odst. 2 správního řádu). Z pohledu ústavní stížnosti tak návrh žalobce v tomto směru sdílí osud dovozený ve vztahu k napadenému rozhodnutí ve věci samé, neboť otázka právní existence rozhodnutí o nařízení předběžných opatřeních je v něm v podstatě zástupně konzumována.

Žalovaný ze všech shora uvedených důvodů, kdy v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. S 238/02-2222/03-ORP ze dne 24.4.2003 a na odůvodnění rozhodnutí o rozkladu č.j. R 19/2003 ze dne 15.8.2003, jakož i na správní spis č.j. S 238/02, nepovažuje námitky žalobce za oprávněné, a proto aby soud podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu vztahujícího se k řízení v této věci před správními orgány obou stupňů. S ohledem na značnou rozsáhlost takto předloženého správního spisu nebude na tomto místě podáván výčet jeho relevantního obsahu.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Soud se v první řadě zabýval námitkou „procesní“ povahy, kde žalobce tvrdí, že žalovaný porušil zásadu rovného procesního postavení všech účastníků správního řízení vyjádřenou v oblasti správního řízení ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu, když nejprve poskytoval stejný přístup do spisu a možnost pořizování kopií listin všem účastníkům správního řízení č.j. S 238/02-OK, následně ovšem počínaje protokoly z výslechu svědků ze dne 13.2.2003, přijal diskriminující opatření vůči žalobci a nadále poskytoval kopie protokolů a listin ze spisů pouze ostatním účastníkům řízení a přestože žalobce neporušil žádný právní předpis České republiky a postupoval tak v souladu s čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. V tomto případě vycházel soud ze shodných a nesporných tvrzení účastníků řízení, kdy sám žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalovaný zprvu poskytoval ve správním řízení č.j. S 238/02 nad rámec své zákonné povinnosti vyplývající z ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu kopie protokolů a o výslechu svědků a jiných listin. V průběhu správního řízení však žalovaný zjistil, že v některých médiích se objevily doslovné citace dokumentů, jež jsou součástí spisu správního řízení, což podle žalovaného mohlo mít vliv na objektivitu dalšího rozhodování. Vzhledem k nezbytnosti zajistit účel správního řízení a zamezit jeho další stěžování, přistoupil proto žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně k restriktivnímu opatření a sdělil všem účastníkům správního řízení, tedy i žalobci, že kopie listin obsažených ve správním spise nebude již žádnému z účastníků řízení poskytovat. Později však vyšlo najevo, že inkriminované informace poskytl médiím žalobce (úřední záznam z jednání s účastníkem správního řízení ze dne 20.2.2003), a proto nebyly nadále kopie listin předávány pouze tomuto účastníkovi správního řízení. Ponevač se žalobce cítil být tímto postupem ze strany žalovaného diskriminován, na tuto skutečnost žalovaného upozornil. Proto žalovaný bez zbytečného odkladu přistoupil k neposkytování dokumentů, ač se jednalo o protokoly o výslechu svědka či jiné listiny, v kopiích žádnému z účastníků správního řízení (sdělení Úřadu účastníkům správního řízení ze dne 4.4.2003).

Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mají všichni účastníci řízení rovná procesní práva a povinnosti. Podle ustanovení § 23 tohotéž

zákonu odst. 1 účastníci řízení a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu s výjimkou protokolu o hlasování a pořizovat si z nich výpisy. Podle odst. 3 tohoto ustanovení správní orgán je povinen učinit opatření, aby nahlédnutím do spisů nebylo porušeno státní, hospodářské nebo služební tajemství nebo zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti.

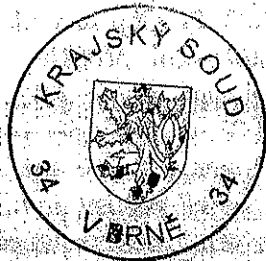
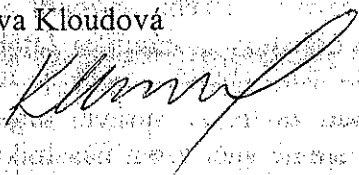
Soud má v tomto případě za to, že tato žalobní námitka vznesená žalobcem je důvodná. Soud má za prokázané, že žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán, postupoval vůči žalobcům nezákonně v tom smyslu, že přestal poskytovat kopie listin obsažených ve správním spise žádnému z účastníků, a to dne 11.2.2003. Později se však dozvěděl, že informace poskytl médiím žalobce a proto, aby zamezil stěžování průběhu správního řízení, rozhodl dne 20.2.2003 tak, že dále žalobci nebudou předávány kopie listin. S ohledem na námitku žalobce v rámci správního řízení rozhodl dne 4.4.2003, že takovéto kopie listin nebudou poskytovány žádnému z účastníků správního řízení. V tomto případě má soud za to, že správní orgány porušily procesní rovnost účastníků řízení, neboť nepostupovaly stejně vůči všem účastníkům správního řízení. Sám žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně přistoupil k restriktivnímu opatření, tedy k tomu, že nebude pořizovat kopii listin obsažených ve správním spise. Je také třeba souhlasit s tím, že správní řád § 23 odst. 1 umožňuje nahlížet účastníkům řízení do spisů a pořizovat si z nich výpisy. Pokud účastník je oprávněn pořizovat opisy a výpisy ze správního spisu, je třeba vykládat toto ustanovení tak, že je možné a s ohledem na rozsáhlost takového spisu také i vhodné a nutné umožnit pořizovat i kopie listin ze správního spisu. O takovém výkladu konec konců hovoří i nový správní řád s účinností od 1.1.2006 v ustanovení § 38 odst. 4, kde je uvedeno, že s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Navíc je zcela nezákonné odůvodnění žalovaného v tom smyslu, že žalobce zneužil služby žalovaného, kterým zasílal kopie listin ze správního spisu. V tomto případě nelze hovořit v žádném případě o zneužití, neboť je pouze na žalobci, jak s takovýmito listinami naloží. To, že se tímto správním řízením zabývaly mediální prostředky, není důvodem pro tvrzení, že by došlo ke stížení rozhodnutí ve správním řízení. S ohledem na to, že v rámci správního řízení bylo porušeno ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, rozhodl soud tak, že napadené rozhodnutí pro vady řízení, podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., ve spojení s § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil, podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i jemu předcházející rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak přitom bez jednání za podmínek podle § 76 odst. 1 s.ř.s., bez ohledu na splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení správní orgán bude postupovat tak, aby zajistil všem účastníkům řízení rovná procesní práva a povinnosti.

O nákladech řízení v této věci bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Plný úspěch ve věci měl žalobce, tomu tedy náleží právo na náhradu nákladů proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení ve výši 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, právo na jejich náhradu tedy soud přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 2.150,- Kč, dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu ve výši 2.000,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) společně se dvěma režijními paušály ve výši 150,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.1.2006

Za správnost vyhotovení:
Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v. r.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 00 Brno	
Došlo: - 2 - 01 - 2008	
00049/2008/310	
Číslo: 030394/2008	Vyřizuje:
Přílohy:	JUDr. Petr
osobně	Mgr. Kateřina Holcová Mgr. Raizelová

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r. o.**, se sídlem Štěrboholská 1404/104, Praha 10, zast. advokátem Mgr. Jiřím Slavičkem, se sídlem AK Nipl, Žák, Slaviček, Jaroš & spol., Na Pankráci 11/449, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1) MAFRA, a. s., se sídlem Karla Engliša 519/11, Praha, zast. advokátem JUDr. Josefem Vejmelkou, se sídlem AK Vejmelka & Wunsch, v. o. s., Italská 27, Praha 2, 2) RINGIER ČR, a. s., se sídlem U Průhonu 800/13, Praha 7, zast. advokátem Mgr. Radkem Pokorným, se sídlem AK Karolíny Světlé 301/8, Praha 1, 3) ASTROSAT, spol. s r. o., se sídlem Přátelství 986, Praha 10 - Uhřetěves, zast. advokátem Mgr. Jiří Petřem, se sídlem Zlatnická 1, Praha, 4) VLTAVA-LABE-PRESS, a. s., se sídlem Přemysla Otakara II. 8/5, České Budějovice, 5) Československý sport, s. r. o., se sídlem Orlická 9, Praha 3, o kasační stížnosti žalovaného a osob zúčastněných na řízení uvedených výše ad 1) až 4) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 31 Ca 35/2003 - 279,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 31 Ca 35/2003 - 279, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalovaný, jakož i výše označené osoby na řízení zúčastněné (dále jen „stěžovatelé“), domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 31 Ca 35/2003 - 279, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2003, č. j. R 19/2003, jakož i prvostupňové rozhodnutí správního orgánu ze dne 24. 4. 2003, č. j. S238/02-OK-2222/03-ORP ve věci porušení ust. § 3 odst. 1 zákona

č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Možné porušení správní orgán spatřoval v tom, že účastníci tohoto správního řízení (zde osoby na řízení zúčastněné), jakožto vydavatelé měli uzavřít zakázané dohody narušující soutěž. V průběhu správního řízení, které bylo na základě podnětu žalobce zahájeno, nebylo prokázáno tvrzené porušení zákona a správní orgán proto řízení zastavil; správnost jeho postupu stvrdil žalovaný zamítnutím podaného rozkladu. V podané žalobě žalobce namítal zkrácení na svém právu svobodně rozvíjet soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, na svém právu na dodržování závazných pravidel hospodářské soutěže ostatními soutěžiteli a na právu na nezneužívání účasti v hospodářské soutěži ostatními soutěžiteli dle § 41 a násl. obchodního zákoníku, které je dále rozvedeno v zákoně o ochraně hospodářské soutěže. Dále namítal porušení svých procesních práv, zejm. namítal porušení práva rovného zacházení dle § 4 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud v Brně setrval na námitce tvrzeného porušení procesního předpisu, dalšími námitkami stran merita věci samé, tedy toho, zda skutečně naplňovalo jednání ostatních soutěžitelů znaky protiprávního jednání ve smyslu ust. § 3 zákona č. 143/2001 Sb. – uzavření zakázaných dohod, se nezabýval.

Krajský soud zrušil rozhodnutí správních orgánů v řízení bez jednání postupem dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), když dospěl k závěru, že s ohledem na porušení ust. § 4 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, trpí tato rozhodnutí podstatným porušením ustanovení o řízení před správními orgány, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelé uplatňují kasační důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v kasačních stížnostech shodně vyjádřili nesouhlas se závěrem krajského soudu stran aplikace ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nezákonnost napadeného rozsudku spatřují především v tom, že krajský soud nesprávně posoudil jednání žalovaného, jímž byla odeprána žalobci možnost obdržet kopie listin ze správního spisu. Stěžovatelé shodně mají za to, že toto jednání správního orgánu nemohlo mít v žádném případě vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud ve svém rozsudku pouze shrnul skutkový stav a z něho bez dalšího dovodil závěr o porušení procesní rovnosti účastníků. Z textu odůvodnění však není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil a proč subsumoval popsany skutkový stav pod ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud pouze deklaroval porušení ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, aniž by však odůvodnil, z jakého důvodu považuje toto porušení za podstatné a aniž by posoudil potenciální vliv tohoto porušení na zákonnost rozhodnutí.

Dle názoru stěžovatelů, pokud soud postupuje dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musí se zabývat splněním jednotlivých podmínek pro zrušení rozhodnutí a ověřením jejich naplnění v konkrétním případě. Své úvahy pak soud musí uvést v odůvodnění rozsudku tak, aby byl takovýto rozsudek přezkoumatelný. V daném případě tak soud neučinil.

Žalobce ve svém vyjádření odmítl námitky stěžovatelů a se závěry krajského soudu se zcela ztotožnil. V replice dále uvedl obsáhlé námitky týkající se již samotného rozhodnutí ve věci. Protože však krajský soud o věci samé – tedy tvrzeném porušení soutěžního jednání - nerozhodoval, je třeba tyto námitky považovat za liché, resp. předčasné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasačními stížnostmi napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu se podává, že soud uznal důvodnou námitku žalobce stran namítaného nerovného postavení účastníků spočívající v tom, že žalobci po určitou dobu nebyly poskytovány kopie protokolů a listin ze spisů stejně jako ostatním účastníkům.

Jak bylo ze správního spisu zjištěno, k tomuto opatření žalovaný přistoupil poté, kdy zjistil, že v některých médiích se objevily doslovné citace dokumentů, jež byly součástí správního spisu; tato skutečnost mohla mít, dle názoru žalovaného, vliv na objektivitu dalšího rozhodování. Dlužno konstatovat, že žalovaný přistoupil k tomuto restriktivnímu opatření nejdříve ve vztahu ke všem účastníkům řízení. Později, když bylo zjištěno, že informace médiím poskytoval žalobce, nebyly kopie listin nadále předávány pouze tomuto. Poté, kdy žalobce namítl, že jednání žalovaného vykazuje znaky diskriminujícího jednání, rozhodl žalovaný tak, že přistoupil k neposkytování dokumentů v kopiích žádnému z účastníků správního řízení (sdělení účastníkům ze dne 4. 4. 2003). Ze spisu rovněž vyplynulo, že kopie listin nebyly výlučně žalobci poskytovány v období od 20. 2. 2003 do 4. 4. 2003 (od 4. 4. 2003 nebyly již poskytovány žádnému z účastníků).

Ustanovení § 23 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb., správní řád, podle kterého bylo v řízení postupováno, poskytuje účastníkům řízení a jejich zástupcům právo nahlížet do spisů s výjimkou protokolů o hlasování a pořizovat si z nich výpisy. Tomuto právu odpovídá povinnost správního orgánu, umožnit těmto osobám do spisu nahlédnout a pořídit si z něj výpis. Správní orgán však již nestíhá dle uvedeného ustanovení povinnost zhotovovat a poskytovat účastníkům kopie listin ze správního spisu. Jakkoli krajský soud argumentuje již stávající úpravou obsaženou v ust. § 38 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze vytýkat žalovanému porušení právní normy v době probíhajícího řízení v procesním předpisu neobsažené.

Bez ohledu na výše uvedené, Nejvyšší správní soud především nesouhlasí s tím, že pouze v důsledku skutečnosti, že po určitou dobu nejsou účastníkovi řízení poskytovány kopie listin obsažených ve správním spise, by mohlo dojít k takovému porušení procesních práv tohoto účastníka, které by mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nelze totiž odhlížet od další podstatné skutečnosti, a to, že žalobci, stejně jako ostatním účastníkům řízení, bylo po celou dobu řízení umožněno nahlížet do správního spisu, a to vždy po takovou dobu, aby byl splněn účel tohoto úkonu, jakož i učinit si ze spisu výpisy. Žalobci, stejně jako i ostatním účastníkům řízení, tak mohly být známy a také známy byly, všechny skutečnosti a podklady, ze kterých správní orgán při rozhodování vycházel. Bylo mu rovněž umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Správní orgán tak v žádném případě procesní práva žalobce neomezil. Opatření žalovaného, trvajících nadto pouze krátkou dobu, jakkoli lze o jeho vhodnosti polemizovat, tak v žádném případě nemohlo přivodit žalobci zkrácení na jeho procesních právech, pro které by mu mohla být přivozena újma na jeho právech hmotných. Žalobce ostatně ani neuvádí, v čem a jakým způsobem ovlivnilo výše uvedené opatření žalovaného jeho rozhodování. Žalobce nikterak neprokázal, že byly-li by mu požadované kopie listin právě v té rozhodné době poskytnuty, musel, resp. mohl by, správní orgán dospět k závěru, že bylo naplněno nedovolené jednání soutěžitelů a řízení by nemohl zastavit.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému, názor krajského soudu o tom, že došlo k porušení ust. § 4 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., nesdílí. Rovněž nesdílí závěr,

který krajský soud v této souvislosti učinil a kterým odůvodnil svůj další postup v řízení, totiž, že jednání žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zruší soud napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání, a to pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedené ustanovení tedy předpokládá kumulativní splnění dvou podmínek: 1) podstatné porušení ustanovení o řízení a současně 2) způsobilost této procesní vady přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Podstatnými vadami řízení, které by mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí, budou typicky takové vady, v jejichž důsledku byla účastníkovi řízení zcela odňata možnost účasti v řízení, v řízení se účinně hájit, předkládat návrhy důkazů, seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, být přítomen při výpovědích svědků a pod. Vždy se tak bude jednat o vady, které se týkají okolností pro výsledek řízení významných, resp. takové vady, které mohly mít za následek vyvození nesprávného zjištění z prováděných důkazů.

Hodnocení možného vlivu na zákonnost rozhodnutí žalovaného se musí opírat především o závažnost důsledku nesprávného postupu správního orgánu na postavení žalobce ve vztahu ke všem okolnostem a obsahu samotného rozhodnutí.

Pro posouzení závažnosti vady, kterou krajský soud shledal, je nutno brát v úvahu míru, v jaké byl žalobce zkrácen na svých procesních právech a v kontextu s těmito zjištěními je třeba posuzovat skutečné důsledky, které byly v příčinné souvislosti s takovým pochybením způsobeny.

Nejvyšší správní soud se otázkou aplikace ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zabýval např. již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92 (in Sb. NSS č. 430/2005, příst. též na www.nssoud.cz), přitom zde vyslovil závěr, že „za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval.“ Tak tomu však ve věci projednávané evidentně nebylo.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému odůvodnění dospěl k závěru, že nebyl dán zákonný důvod pro postup krajského soudu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž se bude soud zabývat tím, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když řízení ve věci tvrzeného nezákonného soutěžního jednání zastavil.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud současně i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2007

Za správnost vyhotovení:
Zlata Buchtová

JUDr. Ludmila Valentová, v. r.
předsedkyně senátu